

Se oli perin vivahteikas ja ärräpäitä lähetyllä prosessi: varsinkin alkusysäyksen liikkeelle lähtö vaati suunnattuja voimia. No, paksu muovi löystyi ja ilmapallo kasvoi kuin kasvoikin, kasvoi lisää, paisui ja saavutti läpikuultavat ihannemittansa. Puhaltajan kanttia kyllä koeteltiin, sen verran mainittakoon. Sitten ilmapallo eli ja mukautui, oli osallisena perherutiinissa. Sen monimuotoisuus kukki, staattinen pintasähkö näet veti pinnalle kaikenmoisia kirjavuuksia sormenjäljet seuranaan. Eräänä aikaisena aamuna pallo pääsi kuitenkin käsittämättömällä tavalla irti olohuoneen takaseinän alumiinikoukusta, tempautui ilmaan ja liihotteli suuresta läpivedon voimasta ulos viereisestä ikkunasta. Kauneutta rappiossa ja uusiutuvuudessa: kieppuessaan mukautuvimmat tomutarrautajat säilyivät, muuntuivat ja vähäpätöisemmät väistyivät. Sitten eräs sen pinnan pölyhiukkasista tuli tietoiseksi itsestään ja siitäkös vasta pölläkkä lähti. Pintapöly lisääntyi kuin monistustaitoinen basilli. Tuulen hennot kätöset kantoivat palloa kohti kuralätäkköä: "pläts!". Lätäkön pinnalla se sitten pomppi ja kylpi liassa hetken jos toisenkin. Tarkkailin sitä keittiön ikkunasta. Matala lätäkkö kuivi sen läiskynnän alta ja paljasti terävät sorakivet. Pölyhiukkaset olivat jo niin mahtavia olioita että olisivat, koordinoitulla yhteisponnistuksella eli vieriviereen asettautumalla, voineet ponnahtuttaa pallon helposti pois lätäköstä. Mutta niillä oli kiire, ymmärtäähän sen, ne olivat keskittyneitä yksilöllisiin eroihinsa, vaikka staattisen sähköän taustasäteily kuinka säteili. Entä sitten? Pallo ei puhjennut, se oli näet vahvaa lateksia! Pallo oli tehty aikana, jolloin kestävyys oli arvo. Liki samanaikaisesti antoi tasaisen ailahtelevainen sää mojavon sadekuuron ja pyyhki pölyt pois. Roskakatoksen ruosteen kukittama peltikontu oli vain millimetrien päässä lätäkön reunasta. Pallo siis pelastui ja pääsi takaisin kerrostalokolmion nurkkaan. Siellä se sitten keräisi uutta pintakerrostumaa kunnes se puhkaistaisiin, tarkoituksellisesti.